

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיְחִי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלֻקִים

כֶּרֶךְ ז' - חֲלֻק ט"ז

קוֹנְטֵרְס 196

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֻלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסַפְרָא דְא יַפְקוֹן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדֻקוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

תְּקוּנָא קְדָמָא. הָא תְּנִינוּ, דְּכָל שְׁעָרָא וְשְׁעָרָא וְכָל
נִימָא וְנִימָא לָא מְתַדְבְּקָא לְחִבְרָתָהּ. וְשְׂאֵרוּ
נִימִין דְּדִיקְנָא לְאַתְקְנָא, מְתַקְנָא דְשְׁעַר רִישָׁא.

הָכָא אֵית לְאַסְתְּפְּלָא, אִי כָּל נִימִין דְשְׁעַר רִישָׁא,
וְנִימִין דְּדִיקְנָא יִקְרָא עֲלָאָה, בְּחַד נִימָא
אַתְפְּלָלוּ, (ס"א בְּחַד מְתַקְלָא אַתְקְלוּ) אַמְאִי אֵלִין אַרִיכִין,
וְאֵלִין לָא אַרִיכִין. אַמְאִי (ק"ב) נִימִין דְּדִיקְנָא לָא אַרִיכִין
כּוּלֵי הָאִי, וְקִשְׁיִין. וְאֵלִין דְּרִישָׁא לָא קִשְׁיִין, אֶלָּא
שְׁעִיעִין.

אַלָּא, כָּל נִימִין שְׁקוּלִין דְּרִישָׁא וְדִיקְנָא. דְּרִישָׁא
אַרִיכִין עַל בְּתַפִּין, לְמִיגַד לְרִישָׁא (ד"א מְרִישָׁא)

ספר נפלאות הזוהר

הַכֶּסֶף. (דְּהֵינּוּ עַל יְדֵי כֶּסֶף שְׁנוּתָנִים לְצַדִּיקָה) וְהַרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים, אֵינּוֹן עֲרַב רַב. (וְאֵלּוּ הָעֲרַב
רַב יֵצֵאוּ מִכָּל יִשְׂרָאֵל)

(דְּנֵאל יב) וְהַמְשַׁכִּילִים יְבִינוּ, אֵינּוֹן מְאִרִי קְבֵלָה, (וְהַמְשַׁכִּילִים הֵם אֵלּוּ שְׁעוּסָקִים בְּסוּדוֹת
הַתּוֹרָה) דְּאַתְמַר בְּהוֹן (דְּנֵאל יב) וְהַמְשַׁכִּילִים יִזְהִירוּ בְּזוּהַר הַרְקִיעַ. אֵלִין אֵינּוֹן דְּקָא
מְשַׁתְּדִלִין בְּזוּהַר דָּא, דְּאַקְרִי סִפֵּר הַזּוּהַר, (אֵלּוּ הֵם הַצְּדִיקִים שְׁעוּסָקִים בְּאוּר הַזֶּה הַנִּקְרָא סִפֵּר
הַזּוּהַר) דְּאִיהוּ כְּתִיבַת נַח, (שְׁהוּא כְּתִיבַת נַח שְׁמַצִּיל מִמְּבּוּל) דְּמַתְּכַנְשִׁין בְּהַ שְׁנַיִם מְעִיר,
וְשָׁבַע מִמְּלֻכוּתָא. וְלִזְמַנִּין אַחַד מְעִיר, וְשְׁנַיִם מִמְּשַׁפְּחָה. (שְׁכַמוּ שְׁלֵא כּוּלָם זָכוּ לְהִיכְנֵס לְתִיבָה
לְפָנֵי הַמְּבּוּל, כִּף רַק הַזְּרִיזִים וְהַמְשַׁכִּילִים יִזְכוּ לְהִינְצֵל עַל יְדֵי הַזּוּהַר הַקָּדוּשׁ, כִּי הַזְּמַן
קָצַר, כְּמוֹ שְׁכָתוּב בְּמִלְאָכִי (פְּרָק ג' פְּסוּק א') הַנְּנִי שׁוֹלַח מִלְאָכִי וּפְנֵה דְרָךְ לְפָנֵי
וּפְתָאוּם יָבֹא אֵל הֵיכְלוֹ הָאָדוֹן אֲשֶׁר אַתֶּם מְבַקְשִׁים וּמְלֶאךְ הַבְּרִית אֲשֶׁר אַתֶּם חֹפְצִים

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל הַקְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נִשְׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זֶהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהֵימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תֵּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזְהַר תַּתְקן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר זִי"ע וְיִבְטְלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבַדּוֹ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לּוֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מִשְׁנִיּוֹת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֵנַת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עַב"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזֶּה: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעַמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזֶּהַר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לְקַח הַסֵּפֶר הַזֶּהַר בְּיַדִּי קְדוֹשׁ וְרַקֵּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדִין דְּקִדְשָׁה מִשְׁמַחַת הַיּוֹם וּמִשְׁמַחַת הַתּוֹרָה נִשְׁק בְּפִי קְדוֹשׁ אֶת סֵפֶר הַזֶּהַר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" [פִּירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי]. (טַעְמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהַר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְרַעְנִיּוֹת וְגִזְרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזֶה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזֶּהַר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קְדוֹשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זֶהַר לְעַלּוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיִפֵּר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמִשְׁתַּתְּפִים וּמִתְאַחֲדִים בְּרִצּוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבַע דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוּ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יְהִיָה לְאַלְף" שְׁאֲפִילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר, וּבְפִלְא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֵר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עַב"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזֶּהַר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוּ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפִטּוֹר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרָם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁוֹרַת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מזה אנו, מזה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול בזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו רצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד ק"י בוא"ו ק"ן ביחודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליז השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגודה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש ליכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקוהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו וישנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

דְּזַעִיר אַפִּין, מִהֵהוּא מְשִׁיבָא דְמוֹחָא, לְמוֹחָא דִּילֵיהּ.
וּבְגֵינֵי כַּךְ לֹא הוּוּ קְשִׁיין. וְעַל דָּא אֲתַחֲזוּן לְמַהוּי רַכִּיבֵי.

תְּאַנְא, מְאִי דְכְּתִיב, (מְשִׁלֵי א) חֲכָמוֹת בַּחוּץ תְּרַנָּה.
וּלְבִסוּף כְּתִיב, בְּרַחוּבוֹת תִּתֵּן קוּלָּהּ. הֵאִי
קָרָא לָאוּ רִישֵׁיהּ סִיפֵיהּ, וְלָאוּ סִיפֵיהּ רִישֵׁיהּ. אֶלָּא
חֲכָמוֹת בַּחוּץ תְּרַנָּה, כַּד נִגִיד מְמוֹחָא סְתִימָאָה דְאַרְיָךְ
אַפִּין, לְמוֹחָא דְזַעִיר אַפִּין, בְּאַיְנוּן נִימִין. כְּאַלּוּ
מִתְחַבְּרָאן לְבַר, תְּרִין מוֹחִין, וְאַתְעָבִיד חַד מוֹחָא, בְּגִין
דְּלִית קִיּוּמָא לְמוֹחָא תְּתָאָה, אֶלָּא בְּקִיּוּמָא דְמוֹחָא
עֲלָאָה. וְכַד נִגִיד מְהֵאִי לְהֵאִי, כְּתִיב תִּתֵּן קוּלָּהּ חַד.

ספר נפלאות הזוהר

הִנֵּה בָּא אָמַר ה' (צְבָקוֹת) דְּבַחוּן (בְּאַלּוּ שְׂיִזְפוּ לַעֲסוֹק בְּזוּהַר הַקְּדוּשׁ) ?תְּקַיִים (שְׁמוֹת א) כָּל
הַבֵּן הַלְּלוּד הַיְאֻרָּה תְּשִׁלִּיכוּהוּ. (לְהֵיזֵת בְּכַחֲנִית בְּנִים, וּמִהֲרָאשׁוּנִים לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדָקֵינוּ,
בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ) וְדָא אוּרָּה דְסִפְרָא דָּא, וְכֻלָּא עַל סִבָּה דִּילָךְ. (וְזֵה הָאוּר שֶׁל סֵפֶר זוּהַר הַקְּדוּשׁ
נֶאֱדָר בְּנִשְׁמוֹתֵיהֶם, וְכֵן זֶה בְּזִכְרוֹת הַרְשָׁבִי הַקְּדוּשׁ).

(זוהר הקדוש פְּרִשְׁת בְּהַעֲלוֹתְךָ - רַעְיָא מְהֵימְנָא, דְּף קנ"ג ע"ב, וְעִין תִּיקוּנֵי זוּהַר תִּיקוּן כ"א עמוד

נ"ג, נ"ד).

מִשְׁעֵמֵי זוּהַר - הוֹסְפוֹת אוֹת א':

עֶסֶק הַתּוֹרָה שְׁלֵא לְשִׁמָּה: וְהִנֵּה מַה שְׁכַתְּב בַּתְּחִלַּת דְּכָרְיוּ וְאַפִּילוּ כָּל אֵינּוֹן
דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרִיתָא כָּל חֲסֵד דְּעָבְדֵי לְגַרְמִיְהוּ וְכוּ'. עִם הֵיזֵת שְׁפִשְׁטוּ מְבָאָר, וּבְכַפְרֵט
בְּזַמְנָנוּ זֵה בְּעוֹנוֹתֵינוּ הֶרְבִּים אֲשֶׁר הַתּוֹרָה נַעֲשִׂית קָרְדִם לְחַתְּךָ בְּהָ אֶצֶל קִצַּת בְּעֲלֵי

חד עולִימָא, דְאֹרְכִיָּה מְרִישָׁא דְעֻלְמָא
לְסִיפֵי דְעֻלְמָא, נְפִיק בֵּין רִגְלָהּא.

בְּשִׁתֵּין פּוֹלְסֵי דְנוּרָא מְתַלְבֵּשׁ, בְּגוּוּנֵי דָא
אֲתַמְנָא עַל תַּתְּאֵי (מִתְחַזֵּת) מְאַרְבַּע סְטֵרְהָא. דָּא
אִיהוּ נַעַר, דְּאֶחִיד שִׁית מָאָה וּתְלַת עֶשֶׂר
מִפְתָּחַן עֲלָאִין מְסֻטְרָא דְאַמָּא. וְכִלְהוּ מִפְתָּחַן
עֲלָאִין, בְּשִׁנְנָא דְחַרְבָּא דְחָגִיר בְּחַרְצִיָּה תְלִינֵן.

הָהוּא נַעַר, קְרוּן לִיה חֲנוּךְ בֶּן יֵרֵד, בְּאַיְנוּן
בְּרִייתֵי, דְכְּתִיב, (מְשֻׁלִי כב) חֲנוּךְ לְנַעַר עַל

פִּי דְרַכּוּ. וְאִי תִימָא מִתְנִיתִין הִיא, וְלֹא
בְּרִייתָא. בְּמִתְנִיתָא דִילָן אֹקִימְנָא מִלִּי, וְהָא
אַתְמָר, וְכֹלָא מְלִתָּא חֲדָא אֲסִתְכֹּלוּ (נ"א אֲשִׁתְכֹּלוּ).

תַּחֲזִיתִיה תְּטַלֵּל חַיּוֹת בְּרָא. דְתַנְיָא (נ"א דְתַא חַי),
כְּמָה דְיִשְׂרָאֵל קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֶקְרִי בֶן

לְאַמִּיָּה, דְכְּתִיב, (מְשֻׁלִי ד) כִּי בֶן הָיִיתִי לְאַבִּי רַךְ
וְיַחֲדִיד לְפָנַי אֲמִי, וְכְתִיב, (שְׁמוֹת ד) בְּנֵי כְּבוֹדִי

יִשְׂרָאֵל, הֵכִי נָמִי לְתַתָּא, דָּא אֶקְרִי נַעַר
לְאַמִּיָּה. דְכְּתִיב, (הוֹשֵׁעַ יא) פִּי נַעַר יִשְׂרָאֵל

וְאוֹהֲבֵהוּ, וּבְכֶמָה גְּוֹוִנִין אֶקְרִי בֶן יֵרֵד, וְהָא
אֹקִימְנָא.

אַבְרָ תָּא חֲזִי, בֶּן יֵרֵד מְמֻשׁ. דְתַנְיָנֵן, עֶשֶׂר
יְרִידוֹת יֵרֵדָה שְׂכִינָה לְאַרְעָא, וְכִלְהוּ

אֹקִימוּהָ חֲבְרִיָּא וְאַתְמָר. וּתַחֲזִית הָאִי, כְּמָה
חַיּוֹתָא קְיִימִין, דְאַקְרוּן חַיּוֹת בְּרָא מְמֻשׁ.

תַּחֲזִית אֵינּוֹן חַיּוֹתָא, מִתְאַחֲדֵן שְׁעֵרְהָא
דְּסִיְהָרָא, דְאַקְרוּן כְּכַבְיָא דְשְׂרַכִּיטָא,

דְּשְׂרַכִּיט מְמֻשׁ, מְאַרִי דְמְאַרִין, מְאַרִי
דְּמִתְקֻלָּא, מְאַרִי דְקֻשְׁוִי, מְאַרִי דְחוּצָפָא.

וְכִלְהוּ אֶקְרוּן מְאַרִי (נ"א שְׁעִיר) דְאַרְגֻּוֹנָא, יְדֵהָא
וְרִגְלָהָא אֲחִידֵן בְּהָאִי, כְּאַרְיֵה (קְדִישָׁא) תְּקִיפָא

דְּאֶחִיד עַל טְרַפְיָהּ. וְעַל דָּא כְּתִיב, (מִיכָה ה)
וְטָרַף וְאִין מְצִיל.

טוֹפְרָהָא, כֹּל אֵינּוֹן דְאַדְכְּרִין חוּבֵי כְּנֵי נִשְׂא,

עֲרֵם אַחַד שְׂאָרְכוּ מְרֹאשׁ הָעוֹלָם
וְעַד סוּף הָעוֹלָם יוֹצֵא בֵּין רִגְלֵיהָ,
מְתַלְבֵּשׁ בְּשָׂשִׁים מְכוּת אֵשׁ,
בְּגוּוּנִים אֵלּוּ הִתְמַנְּה עַל

הַתְּחַזֵּתוּנִים (מִתְחַזֵּת) מְאַרְבַּעַה
צְדָדֵיהָ. זֶהוּ נַעַר שְׂאוּחֻז שֵׁשׁ
מְאוֹת וּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִפְתָּחוֹת
עֲלִיוֹנִים מְצַד הָאֵם, וְכֹל

הַמִּפְתָּחוֹת הָעֲלִיוֹנִים בְּלֵהֵט
הַחֲרִב שְׂחוּגֵר בְּמִתְנִי תְלִינֵים.

דְּאוּתוּ נַעַר קוֹרְאִים חֲנוּךְ בֶּן יֵרֵד,
בְּאוֹתָן בְּרִיתוֹת, שְׂכִתוּב (מְשֻׁלִי כב)

חֲנוּךְ לְנַעַר עַל פִּי דְרַכּוּ. וְאִם
תֹּאמְרוּ, מִשְׁנָה הִיא וְלֹא בְּרִיתָא -

כְּמִשְׁנֵתְנוּ בְּאַרְנוּ אֵת הַדְּבָרִים,
וְהָרִי נִתְבָּאָר, וְהַכֹּל דְּבָר אַחַד

הִסְתַּכְּלוּ (נִתְקַט). תַּחֲזִיתוּ תּוֹפְסוֹת
חַיּוֹת הַשָּׂדֶה, שְׂשֻׁנֵינוּ (שְׂבֹא רֵאָה),

כְּמוֹ שְׂיִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשׁ הָעֲלִיּוֹן
נִקְרָא בֶּן לְאַמּוֹ, שְׂכִתוּב (סֵדס) כִּי

בֶּן הָיִיתִי לְאַבִּי רַךְ וְיַחֲדִיד לְפָנַי
אֲמִי, וְכִתוּב (שְׁמוֹת ד) בְּנֵי כְּבוֹדִי

יִשְׂרָאֵל, כִּף גַּם לְמִטָּה זֶה נִקְרָא
נַעַר לְאַמּוֹ, שְׂכִתוּב (הוֹשֵׁעַ יא) כִּי

נַעַר יִשְׂרָאֵל וְאוֹהֲבֵהוּ. וּבְכֶמָה
גְּוִינִים נִקְרָא בֶּן יֵרֵד, וְהָרִי בְּאַרְנוּ.

אַבְרָ בֹּא רֵאָה, בֶּן יֵרֵד מְמֻשׁ,
שְׂשֻׁנֵינוּ, עֶשֶׂר יְרִידוֹת יֵרֵדָה

שְׂכִינָה אֶרֶץ, וְאֵת כָּלָם בְּאַרְוֵי
הַחֲבָרִים וְנִתְבָּאָר. וּתַחֲזִית זֶה כְּמָה
חַיּוֹת עוֹמְדוֹת, שְׂנִקְרְאוֹת חַיּוֹת
הַשָּׂדֶה מְמֻשׁ.

תַּחֲזִית אוֹתָן הַחַיּוֹת נִאֲחִזוֹת
שְׁעוֹרוֹת הַלְּבָנָה שְׂנִקְרְאוֹת כּוֹכְבֵי

שְׂרַכִּיט, שֶׁל שְׂרַכִּיט מְמֻשׁ, בְּעֲלֵי
דִין, בְּעֲלֵי מִשְׁקַל, בְּעֲלֵי הַדִּין

הַקֻּשָׁה, בְּעֲלֵי חֲצִפָּה, וְכֹלָם
נִקְרְאִים בְּעֲלֵי (וּשְׁעוֹרוֹת) אֶרְגָּמֹן. יְדִיָּה

וְרִגְלֵיהָ אֲחִזוֹת בְּזֶה כְּמוֹ אַרְיֵה
(קְדוֹשׁ) חֲזַק שְׂאוּחֻז בְּטָרְפוֹ, וְעַל זֶה

כְּתוּב (מִיכָה ה) וְטָרַף וְאִין מְצִיל.
צְפֻרְנֵיהָ - כֹּל אוֹתָם שְׂמֹזְכִירִים
אֵת חֲטָאֵי בְּנֵי הָאָדָם וְכוּתְבִים
וְרוֹשְׁמִים אֵת חֲטָאֵיהֶם בְּתַקָּף

הדין הקשה, ולכן כתוב (ירמיה טו) חטאת יהודה כתובה בעט ברזל בצפרן שמיר. מה זה שמיר? אותו שרושם ונוקב באבן וחותר אותה לכל צד. זהמת הצפרנים - כל אלו שלא נדבקים בגוף המלך ויונקים מצד הטמאה פשמתחילה הלבנה להפגם.

ומשום ששלמה המלך ירש את הלבנה בשלמותה, צריך לירש אותה בפגימותה, ולכן השתדל לדעת את דעת [רצון] הרוחות והשדים, כדי לירש את הלבנה בכל צדדיה.

ובימי שלמה המלך פכל האירה הלבנה. זהו שכתוב (מלכים-א ה) ותרב חכמת שלמה. ותרב דוקא מחכמת כל בני קדם, סוד עליון הוא, פכתוב (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום וגו', ואלה נקראים בני קדם, שכלם לא התקיימו, פרט לזה שכלול זכר ונקבה, שנקרא הדר, שכתוב וימלך מתתיו הדר וגו'. ושנינו, שאף על גב שהתקיימה [שהאירה הלבנה], לא האירה בשלמות, עד שבא שלמה שראוי כנגדה, כמו שבארנו, שמשום כך אמו הייתה בת שבע.

ומכר חכמת מצרים - זו החכמה המתחוננה שנקראת שפחה שאחר הרחיים, והכל כללה חכמה זו של שלמה - חכמת בני קדם וחכמת מצרים. אמר רבי אבא, ברוך הרחמן ששאלתי דבר זה לפניך, שהרי בכל הדברים הללו [ודי ותי] זכיתי. אמר רבי שמעון, דברים אלו הרי בארנום, והרי נאמרו.

הני מילי (מלה דא) זכינא. אמר רבי שמעון, מלין אלין, הא אוקימנא לון, והא אתמרו.

וכתבין ורשמין חוביהו בתקיפו דינא קשיא. ועל דא כתיב, (ירמיה יז) חטאת יהודה כתובה בעט ברזל בצפרן שמיר. מהו שמיר. ההוא דרשים ונקיב אבנא, ופסיק לה לכל סטרא. זוהמא דטופרהא, פל אינון דלא מתדבקין בגופא דמלכא, וינקין מסטרא דמסאבותא, פד שארי סיהרא בפגימו.

ובגין דשלמה מלכא ירתא לסיהרא בשלימותא, בעי לירתא לה בפגימותא, ועל דא אשתדל למידע, בדעתא (ברעיותא) דרוחין ושרין, למירת סיהרא בכל סטרא.

ובזמון דשלמה מלכא, בכלא אתנהיר סיהרא. הדא הוא דכתיב, (מלכים א ה) ותרב חכמת שלמה, ותרב דייקא. מחכמת כל בני קדם, רזא עלאה הוא, כמה דכתיב, (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום וגו'. ואלין אקרון בני קדם, דכלהו לא אתקיימו, בר מהאי דכלילא דכר ונוקבא דאקרי הדר. דכתיב, (בראשית לו) וימלוך תחתיו הדר וגו'.

ורתאנא, דאף על גב דאתקיימת (נ"א דאתנהירת סיהרא), לא אתנהירת באשלמותא. עד דאתא שלמה, דאתחזי לקבלהא, כמה דאוקימנא. דבגין כך אמיה בת שבע הות. ומכר חכמת מצרים, דא חכמה תתאה, דאקרי שפחה דבתר ריחיא, וכלא אתפלילת האי חכמה דשלמה, חכמת בני קדם, וחכמת מצרים. אמר רבי אבא, ברוך רחמנא, דשאינא קמן מלה דא, דהא בכל הני מילי (מלה דא) זכינא. אמר רבי שמעון, מלין אלין, הא אוקימנא לון, והא אתמרו.

הַאֲנֵא, (קהלת א) **מָה יִתְרוֹן לְאָדָם בְּכָל עֲמָלוֹ, יְכוּל אֵף עֲמָלָה דְאוּרִייתָא, תְּלַמּוּד לּוֹמַר שְׁיַעֲמֹל תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ** (כתוב). **שְׁאֵנִי עֲמָלָה דְאוּרִייתָא, דְלַעֲיֵלָא מִן שְׁמֵשׁא הוּא. רַבִּי חֲזִיא אָמַר, אֵף עֲמָלָה דְאוּרִייתָא, דְאִיהוּ עֲמָל בְּגִינְהוֹן דְבְנֵי נָשָׁא, אוּ בְּגִין יִקְרָא דִּילֵיהּ. הָאִי תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ פְּתִיב. דְהָא לֹא סָלִיק לַעֲיֵלָא. תְּנִיָא אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֲפִילוּ אִי בַר נֶשׁ קָיִים אֶלְף שְׁנִין, הֵהוּא יוֹמָא דְאֶסְתַּלַּק מֵעַלְמָא, דְמִי לִיהּ כְּאִילוּ לֹא אֶתְקִיִים בַּר יוֹמָא חַד:**

שְׁנֵינִי, (קהלת א) **מָה יִתְרוֹן לְאָדָם בְּכָל עֲמָלוֹ. יְכוּל אֵף עֲמָלָה דְאוּרִייתָא, תְּלַמּוּד לּוֹמַר, שְׁיַעֲמֹל תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ** (כתוב). **שְׁאֵנִי עֲמָלָה דְאוּרִייתָא, דְלַעֲיֵלָא מִן שְׁמֵשׁא הוּא. רַבִּי חֲזִיא אָמַר, אֵף עֲמָלָה דְאוּרִייתָא, דְאִיהוּ עֲמָל בְּגִינְהוֹן דְבְנֵי נָשָׁא, אוּ בְּגִין יִקְרָא דִּילֵיהּ. הָאִי תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ פְּתִיב. דְהָא לֹא סָלִיק לַעֲיֵלָא. תְּנִיָא אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֲפִילוּ אִי בַר נֶשׁ קָיִים אֶלְף שְׁנִין, הֵהוּא יוֹמָא דְאֶסְתַּלַּק מֵעַלְמָא, דְמִי לִיהּ כְּאִילוּ לֹא אֶתְקִיִים בַּר יוֹמָא חַד:**

וְשִׁכְבְּתִי עִם אַבּוֹתִי, וְזַפְאָה חוּלְקֵהוֹן דְאַבְהֶתָּא, דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עַבִּיד לּוֹן רְתִיכָא קְדִישָׁא לַעֲיֵלָא, וְאַתְרַעֵי בְהוּ, לְאַתְעֵטְרָא עֲמָהוֹן. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (דברים י) רַק בְּאַבּוֹתֵיךָ חֶשֶׁק ה' וְגו'. אָמַר רַבִּי (דף רכד ט"ו) אֶלְעָזָר, יַעֲקֹב הוּא יָדַע, דְהָא עֲטוּרָא דִּילֵיהּ בְּאַבְהֶתֵיהּ הוּא, דְהָא עֲטוּרָא דְאַבְהֶן עֲמִיהּ הוּא, וְהוּא עֲמָהוֹן. וְעַל דָּא בְּאַתְרוּן גְּלִיפִין תְּגִינָן, שׁ תַּלְתַּת קְשָׁרִין, תְּרִין קְשָׁרִין, חַד מְהַאי סְטָרָא, וְחַד מְהַאי סְטָרָא, וְחַד דְכֻלִּיל לּוֹן. וְדָא הוּא דְתְּנִינָן, (שמות כו) וְהַבְּרִיחַ הַתֵּיכֵן בְּתוֹךְ הַקְּרָשִׁים מִבְּרַח מִן הַקְּצָה אֶל הַקְּצָה, וְהָהוּא קְשָׁרָא דְבְּאַמְצָעִיתָא, אֶחֱיד לְהָאִי סְטָרָא, וְלְהָאִי סְטָרָא. וְעַל הָאִי כְתִיב, וְשִׁכְבְּתִי עִם אַבּוֹתִי וְדָאִי.

וְשִׁכְבְּתִי עִם אַבּוֹתִי, אֲשֶׁרֵי חֲלָקִים שֶׁל הָאֲבוֹת שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עָשָׂה אוֹתָם מְרַכְבֵּה קְדוּשָׁה לְמַעַלְה וְהַתְרַצָּה בְּהֵם לְהַתְעַטֵּר עִמָּהֶם. וְהוּוּ שְׁכַתוּב (דברים י) רַק בְּאַבּוֹתֵיךָ חֶשֶׁק ה' וְגו'. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, יַעֲקֹב הִיָּה יוֹדַע שֶׁהֲעֵטוּר שְׁלוֹ הוּא בְּאַבּוֹתֵיו, שֶׁהָרִי הֲעֵטוּר שֶׁל הָאֲבוֹת הוּא עֲמוֹ, וְהוּא עִמָּהֶם. וְעַל זֶה בְּאוֹתִיּוֹת חֲקוּקוֹת שְׁנֵינִי, שׁ שְׁלֹשָׁה קְשָׁרִים, שְׁנֵי קְשָׁרִים - אֶחָד מִצַּד זֶה וְאֶחָד מִצַּד זֶה, וְזֶהוּ וְזֶהוּ שְׁשֵׁנִינִי, (שמות כו) וְהַבְּרִיחַ הַתֵּיכֵן בְּתוֹךְ הַקְּרָשִׁים מִבְּרַח מִן הַקְּצָה אֶל הַקְּצָה. וְאוֹתוֹ קְשָׁר שְׁבַּאֲמַצַּע אֲחוּז לְצַד זֶה וְלְצַד זֶה, וְעַל זֶה כְּתוּב וְשִׁכְבְּתִי עִם אַבּוֹתִי, וְדָאִי.

וְשִׁכְבְּתִי עִם אַבּוֹתִי וְגו'. רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר, (ישעיה מב) הַחֲרָשִׁים שְׁמַעוּ וְהַעוּרִים הִבִּיטוּ לְרֵאוֹת. הַחֲרָשִׁים שְׁמַעוּ, אֵלֶיךָ בְּנֵי נָשָׁא דְלֹא צִיִּיתִין לְמַלּוּלֵי אוּרִייתָא, וְלֹא פְקַחִין אוּדְנִיָּהוּ, לְמִשְׁמַע לְפַקוּדֵי דְמֵאֲרִיָּהוֹן. וְהַעוּרִים, דְלֹא מִסְתַּפְּלִין לְמַנְדַּע עַל מָה אֵינּוֹן קְיָיִמִין. דְהָא בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא

וְשִׁכְבְּתִי עִם אַבּוֹתִי וְגו'. רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר, (ישעיה מב) הַחֲרָשִׁים שְׁמַעוּ וְהַעוּרִים הִבִּיטוּ לְרֵאוֹת. הַחֲרָשִׁים שְׁמַעוּ - אֵלֶיךָ בְּנֵי אָדָם שְׁלֹא מְקַשְׁיָבִים לְדַבּוּרֵי הַתּוֹרָה וְלֹא פּוֹקְחִים אֲזַנֵּיהֶם לְשִׁמְעַת אֶת מִצְוֹת רַבּוֹנָם. וְהַעוּרִים - שְׁלֹא מִסְתַּפְּלִים לְדַעַת עַל מָה הֵם עוֹמְדִים,

שְׁהָרֵי כָּל יוֹם יוֹם הַכְּרוֹז יוֹצֵא וְקוֹרֵא, וְאֵין מִי שִׁישְׁגִּית.

שְׁמִינֵנוּ, בְּאוֹתָם יָמִים שְׁנִבְרָא הָאָדָם, בְּאוֹתוֹ יוֹם שִׁיוֹצֵא לְעוֹלָם, כָּלֵם עוֹמְדִים בְּקִיּוּמָם וְהוֹלְכִים וְטָסִים בְּעוֹלָם, יוֹרְדִים וּמְזַהְרִים אֶת הָאָדָם כָּל יוֹם יוֹם לְבָדוֹ, וּכְשֵׁאוֹתוֹ יוֹם בָּא וּמְזַהְרִים אוֹתוֹ, וּבֶן אָדָם עוֹשֶׂה בְּאוֹתוֹ יוֹם חֵטָא לְפָנָי רְבוּנוֹ - אוֹתוֹ יוֹם עוֹלָה בְּבוֹשָׁה וּמַעֲדֵד עֲדוּת, וְעוֹמֵד לְבָדוֹ בַּחוּץ.

וְשִׁנְיָנוּ, אַחַר שְׁעוֹמֵד לְבָדוֹ, יוֹשֵׁב, עַד שֶׁאָדָם עוֹשֶׂה מִמֶּנּוּ תְּשׁוּבָה. זָכָה - שֶׁב אוֹתוֹ יוֹם לְמִקוּמוֹ. לֹא זָכָה - אוֹתוֹ יוֹם יוֹרֵד וּמְשַׁתַּחֲוֶה עִם אוֹתָהּ רוּחַ שְׁבָחוּץ, וְשֶׁב לְבֵיתוֹ, וְנִתְקַן בְּדַמּוֹת אוֹתוֹ אָדָם מִמַּשׁ כְּדִי לְהִרְע לוֹ, וְדַר עֲמוֹ בְּפִיתוֹ. וְיֵשׁ שְׁדִירוֹ לְטוֹב, אִם הוּא זוֹכָה. וְאִם לֹא, הוּא דַר עֲמוֹ לְרָע.

בֵּין כֶּף וּבֵין כֶּף נִפְקָדִים אוֹתָם יָמִים וְחֻסְרִים, וְלֹא נִכְנָסִים בְּחֻשְׁבוֹן שֶׁל אוֹתָם שְׁנִשְׁאָרוֹ. אוֹי לְאוֹתוֹ הָאָדָם שְׁגוֹרַע זְמִיו לְפָנָי הַמְּלַךְ הַקְּדוֹשׁ, וְלֹא הַשְׁאִיר לְמַעֲלָה יָמִים לְהַתְעַטֵּר בָּהֶם בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם וּלְהִתְקַרֵּב עִמָּם לְפָנָי הַמְּלַךְ הַקְּדוֹשׁ.

בֹּא רָאָה, כְּשֶׁקָּרְבִים אוֹתָם יָמִים לְפָנָי הַמְּלַךְ הַקְּדוֹשׁ, אִם הוּא צָדִיק, זֶה הָאָדָם שִׁיוֹצֵא מִן הָעוֹלָם וְנִכְנָס בְּאוֹתָם יָמִים, וְהֵם לְבוֹשֵׁי כְבוֹד שְׁנִשְׁמַתוֹ מִתְּלַבְּשֵׁת בָּהֶם, וְהֵם אוֹתָם יָמִים שְׁצָדִיק הֵיחָד בָּהֶם וְלֹא הִרְשִׁיעַ בָּהֶם.

אוֹי לְאוֹתוֹ שְׁגוֹרַע זְמִיו לְמַעֲלָה, שְׁכַפֵּשֶׁר רוּצִים לְהַלְבִּישׁ אוֹתוֹ בְּיָמָיו, אוֹתָם יָמִים שְׁפָגַם בְּחֻטְאָיו חֻסְרִים מְאוֹתוֹ לְבוֹשׁ, וּמִתְּלַבֵּשׁ בְּכֶגֶד חֹסֵר. כָּל שֶׁכֵּן אִם הֵם רַבִּים, וְאֵין לְאָדָם בְּמָה לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם, אִזִּי אוֹי

כְּרוֹזָא נְפִיק וְקָרִי, וְלִית מָאן דִּישְׁגַח. דִּתְנָא, אֵינוֹן יוֹמִין דְּבַר נֶשׁ כַּד אֲתַבְרִי, בַּהּ הוּא יוֹמָא דְנִפְק לְעֵלְמָא, כְּלֵהוּ קִיּוּמִין בְּקִיּוּמֵיהוּ. וְאֲזֵלִין וְטָאֲסִין בְּעֵלְמָא, נַחְתִּין וְאֲזַהְרִין לְבַר נֶשׁ, כָּל יוֹמָא וְיוֹמָא בְּלַחֲדוּי. וְכַד הוּא יוֹמָא אֲתִי וְאֲזַהַר לִיה, וְכַר נֶשׁ עֲבִיד בַּהּ הוּא יוֹמָא חוֹבָא קָמִי מְאָרִיה. הוּא יוֹמָא סְלִיק בְּכַסּוּפָא, וְאֲסַהִיד סַהֲדוּתָא, וְקָאִים בְּלַחֲדוּי לְבַר.

וְתֵאנָא, בְּתַר דְּקָאִים בְּלַחֲדוּי, יְתִיב, עַד דְּבַר נֶשׁ עֲבִיד מְגִיחַ תְּשׁוּבָה. זָכָה, תָּב הוּא יוֹמָא לְאַתְרִיה. לֹא זָכָה, הוּא יוֹמָא נַחֲתִי, וְאַשְׁתַּחֲוֶה בַּהּ הוּא רוּחָא דְלְבַר, וְתָב לְבֵיתִיה. וְאַתְתַּקֵּן בְּדִיוקְנֵיה דִּיהוּא בַר נֶשׁ מִמַּשׁ, בְּגִין לְאַבְאָשָׁא לִיה, וְדַרְיֵיר עֲמִיחַ בְּבֵיתָא. וְאִית דְּדִירוּרָא לְטַב אִי הוּא זָכִי. וְאִי לֹא, דִּינְרִיה עֲמִיחַ לְבִישׁ.

בֵּין כֶּף וּבֵין כֶּף, אֲתַפְקֵדֵן אֵינוֹן יוֹמִין וְחֻסְרִים, וְלֹא עֲאֵלִין בְּמַנְיָנָא דְאֵינוֹן דְּאַשְׁתָּארוֹ. וְוִי לְהוּא בַר נֶשׁ, דְּגָרַע יוֹמוֹי קָמִי מְלַפָּא קְדִישָׁא, וְלֹא שְׁבִיק לְעֵילָא יוֹמִין, וְלֹא תַעֲטָרָא בְּהוּ בַּהּ הוּא עֵלְמָא, וְלֹא תַתְּקַרְבָּא בְּהַדְיָהוּ קָמִי מְלַפָּא קְדִישָׁא.

תָּא חֲזִי, כַּד קָרִיבוּ אֵינוֹן יוֹמִין קָמִי מְלַפָּא קְדִישָׁא. אִי הוּא זַכָּאָה, הָאִי בַר נֶשׁ דְּנִפְקִי מֵעֵלְמָא, סְלִיק וְעֵאל בְּאֵינוֹן יוֹמִין. וְאֵינוֹן לְבוֹשֵׁי יָקָר, דְּמִתְּלַבְּשָׁא בֵיה נִשְׁמַתִּיה. וְאֵינוֹן יוֹמִין הוּוּ, דְּזָכָה בְּהוּ, וְלֹא חָב בְּהוּ. וְוִי לְהוּא דְּגָרַע יוֹמוֹי לְעֵילָא. דְּכַד בְּעָאן לְאַלְבָּשָׁא לִיה בְּיוֹמוֹי, אֵינוֹן יוֹמִין דְּפָגִים אִיהוּ בְּחוּבוֹי, חֻסְרִין מֵהוּא לְבוֹשָׁא, וְאַתְּלַבֵּשׁ בְּמַנְא חֹסְרָא. כָּל שֶׁכֵּן אִי סְגִיאִין אֵינוֹן, וְלֹא לְהוּי לִיה לְבַר נֶשׁ בְּמָה דְאַתְּלַבֵּשׁ

לו ואוי לנפשו, שדנים אותו בגיהנום על אותם ימים, ימים על ימים, ימים על כל אחד שנים. שכאשר יוצא מן העולם הזה, אינו מוצא ימים להתלבש בהם, ולא יהיה לו לבוש במה להתכסות. אשרי הצדיקים שכל ימיהם שמורים הם אצל המלך הקדוש, ונעשים מהם לבושי כבוד להתלבש בהם בעולם הבא.

שנינו בסוד המשנה, מה שכתוב (בראשית א) וידעו פי עירמם הם - ידיעה ממש ידעו, שאותו לבוש של כבוד שנעשה מאותם ימים נגרע מהם, ולא נשאר יום מאותם ימים להתלבש בו. זהו שכתוב (תהלים קלט) גלמי ראו עיניך ועל ספרך כלם יכתבו ימים יצרו. ימים יצרו ודאי ולא אחד בהם, שהרי לא נשאר אחד להתלבש בו, עד שהשתדל אדם ועשה תשובה, והקדוש ברוך הוא קבל אותו ועשה לו כלי לבוש אחרים, ולא מן הימים שלו. זהו שכתוב (בראשית א) ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם.

בא ראה, באברהם שזכה מה כתוב? (שם כד) בא בימים, משום שזכה. כאשר הסתלק מן העולם הזה, ממש באותם ימים שלו, נכנס והתלבש בהם, ולא נגרע מאותו לבוש כבוד כלום, שכתוב בא בימים. באיוב מה כתוב? (איוב א) ויאמר ערם יצתי מבטן אמי וערם אשוב שמה, שהרי לא נשאר לבוש להתלבש בו.

שנינו, אשריהם הצדיקים, שימיהם צדיקים, ונשארו לעולם הבא [צדיקים], וכאשר יוצאים כלם מתחברים ונעשים לבושי כבוד להתלבש בו, ובאותו לבוש

בהוא עלמא. פדין ווי ליה, ווי לנפשיה, דדיינין ליה בגיהנום על אינון יומין. יומין על יומין, יומין על חד תרין. דכד נפיק מיהאי עלמא, לא אשפח יומין דאתלבש בהו, ולא הוי ליה לבושא במה דאתפסי. זפאין אינון צדיקנא, דיומיהון פלהון טמירין אינון לגביה דמלכא קדישא, ואתעביד מנייהו לבושי יקר, לאתלבשא בהו בעלמא דאתי.

תנין ברזא דמתניתין, מאי דכתיב, (בראשית א) וידעו כי ערומם הם, ידיעה ידעי ממש. דהוא לבושא דיקר, דאתעביד מאינון יומין, גרע מנייהו, ולא אשתאר יומא מאינון יומין לאתלבשא ביה. הדא הוא דכתיב, (תהלים קלט) גלמי ראו עיניך ועל ספרך כלם יכתבו. ימים יוצרו. ימים יוצרו ודאי, ולא אחד בהם, דהא לא אשתאר חד מנייהו לאתלבשא בהו. עד דאשתדל אדם, ועבד תשובה, וקדשא ברוך הוא קביל ליה, ועביד ליה מאנא לבושא אחרנין, ולא מן יומי. הדא הוא דכתיב, (בראשית א) ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם.

הא חזי, באברהם דזכה, מה כתיב, (בראשית כד) בא בימים, משום דזכה. פד אסתלק מיהאי עלמא, באינון יומין ממש דיליה, עאל ואתלבש בהו, ולא גרע מההוא לבוש יקר כלום, דכתיב בא בימים. באיוב מה כתיב, (איוב א) ויאמר ערום יצאתי מבטן אמי וערום אשוב שמה. דהא לא אשתאר לבושא לאתלבשא ביה.

תנא, זפאין אינון צדיקנא, דיומיהון זפאין, ואשתארו לעלמא דאתי (זכאין), וכד נפקין, מתחברן פלהו, ואתעבידו (דך רכד ע"ב) לבושי יקר, לאתלבשא ביה. ובההוא

זוכים להתענג מענג העולם הבא, ובאותו לבוש עתידים לקום לתחייה, וכל אותם שיש להם לבוש יקומו. זהו שכתוב (איוב לח) ויתיצבו כמו לבוש. אוי לאותם רשעים של העולם שמייהם בתטאיהם [עולמות] חסרים, ולא נשאר מהם במה שיתכסו כשיצאו מן העולם.

שנינו, כל אותם צדיקים שזכו להתלבש בלבוש כבוד בימיהם, מתעטרים באותו עולם [לבוש] מהעטורים שבהם מתעטרים האבות, מאותו נחל שיוצא ושופע לגן עדן. זהו שכתוב ונחך ה' תמיד והשביע בצחצחות נפשך וגו'. ואותם רשעי העולם שלא זכו להתלבש בלבוש של ימיהם, עליהם כתוב (ירמיה יז) והיה פערעו בערבה ולא יראה כי יבא טוב ושכן חררים במדבר.

אמר רבי יצחק, אשרי חלקו של יעקב שבטחון יתר היה לו, שכתוב ושכבתי עם אבתי, שאזכה בהם ולא באחר. שאזכה בהם להתלבש בימים שלו ובזמנים שלהם.

רבי יהודה אמר, כתוב (בראשית כז) וירח את ריח בגדיו ויברכהו. בגדיו? בגדי עשו היה צריך לכתב, שהרי לא היו שלו, אלא של עשו היו בגדים אלו, שכתוב (שם) ותקח רבקה את בגדי עשו בנה הגדל החמדת? בגדי עשו כתוב [פאו], וכאן ריח בגדיו, של יעקב משמע.

א"ל ר' בון בארנו, וירח, כלומר שהסתפל הלאה, והריח את ריח לבושו של אותו העולם ואז ברכו, ועל זה כתוב ראה ריח בני פריח שדה, זהו שדה התפוחים הקדושים. ואמר, הואיל וזכית

לבושא, זכאן לאתענגא מענוגא דעלמא דאתי, ובההוא לבושא, זמינין לאחייא ולמיקם. וכל אינון דאית להו לבושא יקומו, הדא הוא דכתיב, (איוב לח) ויתיצבו כמו לבוש. ווי לאינון חייבי עלמא, דיומיהון בחוביהון (עלפיו) חסרין, ולא אשתאר מנייהו, במה דאתפסיין, פד יפקון מעלמא.

האנא, כל אינון זפאין, דזכו לאתלבשא בלבוש יקר ביומיהון, מתעטרן בההוא עלמא (ס"א גולקא), מעטורי דמתעטרי בהו אבהן, מההוא נחל דנגיד ונפיק לגנתא דעדן. הדא הוא דכתיב, (ישעיה מח) ונחך ה' תמיד והשביע בצחצחות נפשך וגו'. ואינון חייבי עלמא, דלא זכו לאתלבשא בלבושא דיומיהון, עלייהו כתיב, (ירמיה יז) והיה כערער בערבה ולא יראה כי יבא טוב ושכן חררים במדבר.

אמר רבי יצחק, זפאה חולקיה דיעקב, דרצונו יתיר הוה ליה, דכתיב ושכבתי עם אבתי. דאזפי בהו ולא באחרא. דאזפי בהו, לאתלבשא ביומין דיליה, וביומין דלהון.

רבי יהודה אמר, פתיב, (בראשית כז) וירח את ריח בגדיו ויברכהו. בגדיו. בגדי עשו מיבעי ליה. דהא לאו דידיה הו, אלא דעשו הו הנהו בגדים. דכתיב, (בראשית כז) ותקח רבקה את בגדי עשו בנה הגדול החמודות, בגדי עשו כתיב (הכא), והכא ריח בגדיו, דיעקב משמע.

א"ל, הכי אוקימנא, וירח, כלומר, אסתפל להלאה, וארח ריחא דלבושו דההוא עלמא, פדין ברכיה. ועל דא כתיב,

ראה ריח בני פריח שדה,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

”בהאי חבורא דיִלך דאיהו ספר הזהר
”פקון ביה מן גלותא ברחמי”

”הדיה בינום ההוא יתקע ב
”שופר גדול”